

Niclas Stenquist

Kusken som överlevde och kom tillbaka

Allt om Travsport våren 2014

I juli 2007 vände livet för travtränaren Niclas Stenquist. Smärtan som följde höll på att bli hans död.

Dryga sex år senare har han inte bara återvänt till livet, utan även till kuskbocken och i januari tog han sin första V75-seger någonsin.

Datumet 070707 är för evigt inristat i Niclas Stenquists minne. Livet hade rusat fram, han var travtränare med eget företag, ställde upp på allt och tackade ja alldeles för ofta.

-Det var ett provlopp på Axevalla, och det saknades en kusk. Jag blev bara uppsatt i sulkyn och fick höra av ägaren att det var den snällaste häst de någonsin haft. Men i volten strax före start började hästen utan förvarning sparka bakut.

-Han träffade här, här och här med tre sparkar, berättar Niclas och visar på höger arm, vänster armbåge och i underlivet.

Han berättar hur han såg benpiporna sticka ut. Sedan är det blankt och nästa minne är när han vaknar upp två dygn senare med en splittrad höger överarm och en krossad vänster armbåge, och beskedet att rörligheten i armarna troligen är förlorad för alltid.

Sista ritten

Två månader senare samma år deltar Softa Uddefors från Uddevalla i en hopptävling för unghästar på Grevagården strax utanför Skövde.

-Min häst var lugn och stadig, men något på läktaren skrämde honom mellan fjärde och femte hindret. Han hoppade av alldeles för tidigt och vi kraschade. Jag minns att jag gled av långsamt, men det blev ändå en kotkompression på första ländkotan.

Hon fördes till samma sjukhus som Niclas hade lämnat bara någon vecka tidigare. Beskedet hon fick var av samma slag. Hon kunde glömma att någonsin komma upp på en häst igen. Skulle hon ens kunna gå var det med korsett och kryckor.

På väg att ge upp

De kände inte varandra då, men deras berättelser går ihop på punkt efter punkt. Under den svåraste tiden var både Sofia och Niclas redo att göra slut på allt, Niclas för att han hade en våldsam smärta i månad efter månad, Sofia för att hon inte måttade med tanken att aldrig mer få sitta på en häst. Men till slut segrade viljan att överleva och komma tillbaka.

-Läkarna sa till mig att jag inte fick bända den krossade armbågen, eftersom de förstod att jag var en enveten fan. Men de sa inget om att lägga vikt på armen, berättar Niclas.

Han tog en 1.5-liters drickaflaska och lade på armen för att träna. Fyra timmar varje dag.

-Tack och lov hade jag också en sjukgymnast som pushade mig. Jag hade ohyggliga träningspass. Tårarna sprutade, så ont gjorde det, men det gav utdelning. När jag röntgade armbågen ett år senare var de helt säkra på att jag visade fram fel arm.

Fel patient

Sofias läkare blev om möjligt ännu mer överraskad.

-Jag kom på återbesök i höglackat. Läkaren trodde att det var fel patient och konstaterade att det var omöjligt.

Sofias vändning blev när hon kom i kontakt med ljusbehandling via Biolight. Den hjälpte henne ut ur

smärtan, och hon blev sedan återförsäljare av produkten. Det var så hon träffade Niclas för två och ett halvt år sedan.

-Han är den enda kunden som fått både produkten och säljaren, försäkras hon med glittrande ögon.

Dryga sex år har gått år efter olyckorna och nu delar Niclas och Sofia både hus och liv. Sofia går fram och tillbaka i köket i huset utanför Skara och fixar med kaffet. Niclas är sen från en körning, men sladdar in på gårdsplanen en stund senare.

-Så är det alltid. Jag önskar att jag fick planera hans liv lite bättre, ler Sofia.

Tillbaka i tävlingssulkyn

Niclas gick hos en kurator i flera år. Utan henne hade han aldrig mer kört en häst, säger han. Och när han väl började var han en annan Niclas än före olyckan.

-Jag hade aldrig varit rädd förut, men nu hoppade jag till så fort det var något. Jag bara blundade och väntade på smällen.

Efterhand ökade säkerheten. Glädjen i att åter sitta bakom hästen kom tillbaka, och med den kom framgångarna.

-Obehagskänslan har försvunnit helt, och man kan väl säga att framgång föder framgång, ler Niclas som har inlett året på ett grymt sätt. Bara under årets första sju veckor har det blivit en seger och två andraplatser i V 75 med en annan askungesaga, Super Photogenic som haft en historia av skador men nu kommit tillbaka och visat vad han går för.

Åter i rampljuset

Niclas löpkörning har tagit en väldig fart, också beroende på att han jobbar med en större variation av hästar nu.

-Tidigare tränade jag främst unghästar, som gick vidare till någon större tränare när det var dags för löp. Men nu har jag fått möjlighet att följa hästar hela vägen, och det är stort.

Samtidigt är planeringen en annan, och de snabba beslutens tid är över.

-Jag tar mig tillbaka i rampljuset i lagom takt och vill fatta mogna beslut om vilka hästar jag ska köra. Det har hänt att jag tackat nej till hästar.

Passande blod

Oddsens var inte på Niclas Stenquists sida att han skulle kunna fortsätta som travtränare och kusk efter olyckan. Men något envisare än västgötar får man leta efter, och i dag har han ett tiotal hästar på gården i Skånings Åsaka. Genom åren har han också ägnat sig en del åt avel.

-Det är ohyggligt roligt med avel, och jag har haft ett par ston som varit klart intressanta, men det har varit problem med att hitta kunder, säger Niclas som nu är på väg att avveckla den verksamheten.

Blodslinjer och stam har betydelse när Niclas väljer hästar att träna.

-Det måste vara ett blod som jag tycker om, och som passar mig och min träning. Det finns blodslinjer jag helt förkastar. De kan bli superhästar, men inte hos mig.

V 75-vinnaren Super Photogenic har fått goda egenskaper av morfar, franske Foreign Office.

-Det är en högrest herre med stor spänst, men hans avkommor kan vara tuffa och inte alltid så samarbetsvilliga.

Tekniske Tore

I stallet finns också treåriga Don Incantatore, Niclas egen häst som han hoppas mycket på. Pappan Dream Vacation behöver knappast någon närmare presentation.

-Styrkan hos "Tore" är framför allt tekniken. Han har ett energisparande steg, men sedan är det även här en härstamning som ger tuffa hästar, säger Niclas, som inte har ett dugg emot den typen av utmaningar, så länge han känner sina hästar, och inte som den där ödesdigra dagen 2007.

För även om det har gått över sex år sedan olyckan, så är Niclas Stenquist fortfarande starkt förknippad med den vart han än kommer.

-Jag får mycket feedback och frågor om hur jag bar mig åt för att ta mig tillbaka. En del undrar nog hur jag är funtad i hjärnan, säger han och skrattar.

-Men jag har förstått att människor jag inte alls känner har mig som en förebild.

Sofia Uddefors varvar sitt företagande med att rida Niclas hästar, liksom även sätta sig i sulkyn ibland.

-Jag är så glad över att han är tillbaka och kör de stora loppen igen. Känslan att han vågar skapar energi i mig också, säger hon.

Men då och då får hon påminna Niclas, liksom sig själv, att hålla fast vid balansen i livet.

-Vi tror att vi har hittat hur vi ska komma vidare i karriären och samtidigt landa i oss själva.

Förde gott med sig

Och så kommer det: Tacksamheten över olyckorna som snär blev deras död. Niclas jobbade innan så hårt att han nästan var frånvarande för att han var så stressad. Sofia hade ett halvår före olyckan gått in i väggen av samma skäl.

Under den långa tiden som konvalescenter hade de gott om tid att titta inuti sig själva. Nu har de omprövat sin syn på vad som är viktigt i livet.

-Före olyckorna var vi mer egoistiskt inriktade, och jag tror inte vi hade kunnat träffas då och hitta varandra, säger Niclas eftertänksamt.

-Vi har en förståelse för varann. Du fyller det i min själ som jag inte kan fylla, säger Sofia och ser länge på Niclas.

Text och foto: Anna Nyberg/Fux Media